

- א אכילת בשר הפסח בליל המשה עשר - מצות עשה שנאמר:
 ואכלו את הבשר בלילה הזה עלי-אש ומצות על-קורים
 ואכלו וישו י"א
- ב ואין מצה וקרור קטניות: אם לא מצאו מצה וקרור -
 יוצאין ידי חובתם באכילת בשר הפסח לבדו: אבל קרור בלא
 פסח אינו מצוה שנאמר: על-מצות וקורים ואכלו (וי"א י"א)
- א כל-האוכל בן-הפסח אינו אוכל אלא בתוכה אמה ואין
 מוציאין ממנו מן-התבונה שנאכל בה: והמוציא ממנו
 קנותי בשר התבונה לתבונה בליל המשה עשר - לוקה שנאמר:
 לא-מוציא מן-הטוב מן-הבשר חוצה

בגמ' האומר קורבן פסח ח' ת"ק

ד וערודי' להחיל בגנות ולפסח בשבת. כיצדו קתחיל וספד
 שמתחלה"ו הו' אבותינו"ו בימי חבת ושלקנו. כופרים
 וטיעין אחר הסבל ורודסין אחר עבודת אלילים, ומסים בדת
 האמת - שפרטת הקקים לו והכדילנו סהאגות וקרננו לחודו.
 וכן מתחילי' ומודיע שעקדים מונו לפרעה במצרים, וכל הקצה
 שנקלנו, ומסים גמסים ונפלאות שנעשו לנו ובהרומנו, והוא -
 שיקרש מ-אנשי אומד אבדו" עד שיגמר כל הפרשה"ו וכל
 המוסף ובארץ בקרש פרשה זו - הרי זה פסקת.

ה כל-מי שלא אמר שלשה דברים אלו בליל המשה עשר -
 לא יצא ידי חובתו"ו ואלו הן: פסח, מצה וקרור.
 פסח - על שום שקפח הקקים על נתי אבותינו במצרים,
 שנאמר: ואצרתם ובהפסח הוא לחי ועו' י"א י"א קרור -
 על שום שקררו המצרים את עו' אבותינו במצרים, שנה -
 על שום שנבאלו, ודברים האלו כלן בקראין, הנזכרי'.

ו בכל דבר נזכר"ו פסח קרור לקראות את עצמו כאלו הוא
 כדצטו וצא עמה משעבוד מצרים, שנאמר: קורנו מוציא
 ממצרים ונאמר: וכל דבר זה אנה הקדוש בקרור הוא
 בתוכה: וזכרת כי-עבדתי י"א י"א כלומר: כאלו אנה
 כשעבדתי קייט עבד ונצאת לחרות ונפדתי.

בגמ' האומר קורבן פסח ח' ת"ק

א מצות עשה של תורה למפר"ו נמיס ונפלאות שנאסו
 לאבותינו במצרים בליל המשה עשר בניסן שנאמר:
 זכור את-המוס הזה אשר וצאתם מצרים י"א י"א כמו
 שנאמר: זכור את-היום השבת י"א י"א ומנון שקליל המשה
 עשרו מלמד לומר: והנזק לכתב פסח הוא לאמר בעבור
 זה י"א י"א - בשבת קיש עשה וקרור קטנים לפניה, ואח"כ
 פי שאין לו כון אפלו חכמים גדולים חזקים לספר ביצירת
 מצרים, וכל המאריך בדברים שארעו ושמנו - הרי זה כשקפח.

ב מצוה להודיע לבנים ואפלו לא שאלו שנאמר: והודיע
 לבנך י"א י"א לפי דעתו של בן אביו מלמדו, כיצדו
 אם היה קטן אי שפשו - אימה לו: כון כלו קונו עבדים,
 כמו שפסקה זו אי כמו עבד ותו במצרים, ובלילה הזה פנה
 אוקט הקדוש קרור הוא ויצאנו לחרות, ואם היה הבן גדול
 וזכרם - מודיעו מה שארע לנו במצרים ונמיס שנאסו לנו על
 ידי משה רבנו, הכל לפי דעתו של בן.

ג וערודי' למאוד נמיס בלילה הזה - כדי שיראו המנים וישאלו
 ויאמרו: מה נשתנה הלילה הזה מכל-הלילות, עד שישכח
 להם ויאמר להם: עד וקר ארע, עד וקר סנה, וכיצד קשנהו
 מלפני להם קלות"ו ואמרום"ו ועוקרם ששלחו שלמניסכו
 קדם שאכלו, ויוספין מצה זה כון והי"ו, וביצא בדברים
 האלו: אין לו כון - אשתו שועלת, אין לו אשה - שואלון
 זה את זה: מה נשתנה הלילה הזה - ואפלו היו כלן חקמים,
 מה למדו"ו שאל לעצמי, מה נשתנה הלילה הזה.

